

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: P. N., narozen X
státní příslušnost Ázerbájdžánská republika
ulice X, X, Ázerbájdžánská republika

proti
žalovanému: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství police Moravskoslezského kraje, sídlem 30. dubna 1682/24, Ostrava – Moravská Ostrava, 702 00
Odbor cizinecké policie, Beskydská 2061, 738 19 Frýdek – Místek

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2024, č. j. KRPT-211374-55/ČJ-2024-070022,
o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 1. 11. 2024, č. j. KRPT-211374-55/ČJ-2024-070022, **se ruší.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Žalobce napadá rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění o 21 dnů za účelem jeho správního vyhoštění vydané dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalovaná napadeným rozhodnutím ve smyslu § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu zajištění žalobce na celkových 96 dnů (75 + 21) od okamžiku jeho omezení na osobní svobodě.

II. Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

3. Dne 13. 8. 2024 obdržela žalovaná žádost Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky o převzetí žalobce na hraničním přechodu se Slovenskou republikou. Česká republika je dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení“) příslušná k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Policejní orgán žalobce po převzetí ze Slovenské republiky dne 20. 8. 2024 zajistil dle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PČR“).
4. Dne 20. 8. 2024 proběhl výslech žalobce za přítomnosti tlumočníka z jazyka ruského. Žalobce mj. sdělil, že se narodil a žil ve městě X v Ázerbájdžánu, jehož je státním příslušníkem. Je rozvedený, má syna, který pobývá se svou matkou ve Švédku; se synem není v kontaktu. Do České republiky přicestoval v roce 2016 na základě turistického víza. Následně opakovaně a neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu. Opatřil si neoficiální doklady Polské republiky. V červnu 2024 odjel na Slovensko, kontrolovala jej policie a navrátila na území České republiky. Žalobce uvedl, že není zpraven o rozhodnutí o svém správním vyhoštění. Je si vědom, že mu i soud udělil trest vyhoštění na tři roky. Rozhodnutí nerespektoval. V České republice nemá rodinu, pobývá se svou družkou, která má pět dcer, na jméno poslední dcery si nevzpomíná. Živí se jako prodavač kebabu. Za překážku vycestování do domovského státu označil obavu z možné perzekuce ze strany státních orgánů, neboť se zúčastnil protivládních demonstrací. Nemá dostatek finančních prostředků na vycestování či složení finanční kauce. Cítí se zdravý a schopen podat vysvětlení; má problémy se zády. V současné době nenavštěvuje žádného lékaře.
5. Rozhodnutím Krajského ředitelství cizinecké policie Zlínského kraje ze dne 20. 7. 2022, které potvrdil odvolací orgán dne 19. 10. 2022, byl žalobce vyhoštěn na dobu 5 let z území členských států Evropské unie. Jeho žalobu Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 12. 2022, č. j. 33 A 55/2022-26, zamítl jako nedůvodnou. Žalobce je veden v evidenci Schengenského informačního systému (SIS) od 4. 1. 2023 do 5. 1. 2028.
6. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 3. 2023, č. j. 1 T 8/2022-1549, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 10. 2023, č. j. 1 To 7/2023-1668, žalobce odsoudil pro přečin padělání veřejné listiny k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 3 let s nabytím právní moci k 12. 10. 2023. Soud vyzval cizince k vycestování nejpozději k 12. 11. 2023.

7. Žalobce dne 16. 9. 2017 požádal o mezinárodní ochranu na území České republiky. Mezinárodní ochrana mu nebyla udělena. Žalobce nebyl úspěšný ani s následnou žalobou a kasační stížností. Dne 13. 3. 2018 podal žalobce opětovnou žádost o mezinárodní ochranu. Nebyla úspěšná, stejně jako následná žaloba. Kasační stížnost žalobce Nejvyšší správní soud odmítl dne 6. 8. 2019.
8. Dle úředního záznamu ze dne 20. 8. 2024 žalobce nebyl při umístění do policejní cely zraněn a neuvedl, že by trpěl závažnou chorobou. Policejní orgán neshledal důvodné podezření, že by žalobce trpěl závažnou chorobou. Žalobce nevyužil práva na ošetření či vyšetření.
9. Žalovaná dne 20. 8. 2024 rozhodla o (prvním) zajištění žalobce na dobu 75 dnů. Krajský soud Ostravě rozsudkem ze dne 16. 9. 2024, č. j. 18 A 4/2024-26, žalobu žalobce směřující proti tomuto rozhodnutí zamítl jako nedůvodnou.
10. Dne 20. 8. 2024 žalovaná požádala Ředitelství služby cizinecké police, odbor správních činností, oddělení zjišťování totožností, ENO a vyhoštění (dále pro zjednodušení „ŘSCP“) o zajištění totožnosti žalobce. Téhož dne požádala i o zhotovení jeho dokladových fotografií. Dne 24. 10. 2024 žalovaná adresovala ŘSCP žádost o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění z území Evropské unie. Z přípisu ŘSCP ze dne 25. 10. 2024 se podává, že ŘSCP zabezpečilo žalobci náhradní cestovní doklad k realizaci správního vyhoštění. Dne 31. 10. 2024 ŘSCP sděluje žalované, že veškeré dokumenty odeslala na Velvyslanectví Ázerbájdžánské republiky v Praze, dne 25. 10. 2024 obdržela náhradní cestovní doklad. Dne 30. 10. 2024 proběhl pohovor s žalobcem, v průběhu, něhož mu byla nabídnuta možnost pomoci s dobrovolným návratem; ten žalobce odmítl. ŘSCP proto naplánovala realizaci správního vyhoštění na den 13. 11. 2024. Je zapotřebí zajistit letenky pro cizince a policejní eskortu a vystavení víz domovského státu žalobce pro policejní eskortu. ŘSCP rovněž sdělilo, že nebylo možno zajistit přímý let z České republiky do Ázerbájdžánu, proto vyřizuje povolení tranzitu. Dále prostřednictvím Velvyslanectví Ázerbájdžánské republiky v Praze informuje policejní orgány v domovském státě o přiletu žalobce za účelem jeho převzetí na letišti v Baku.
11. Na podkladě těchto informací rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím o prodloužení zajištění žalobce o 21 dnů. Rozhodnutí odůvodnila odkazem na § 125 odst.2 písm. c) zákona o pobytu cizinců: v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění došlo i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí. Správní vyhoštění nebylo možno realizovat z důvodu objektivní překážky. Při stanovení doby, o níž bylo správní vyhoštění prodlouženo, přihlédla k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, obstarání letenky nebo vyjednání přepravy cizince přes jiné státy a zajištění policejní eskorty; dále přihlédla k potřebě komunikace se státem původu o vzetí zpět cizince. Předchozí lhůta nebyla dostatečná s ohledem na průběh vyřizování nezbytných podkladů. Žalovaná dále uvážila o nedůvěryhodnosti žalobce. Shrнула dosavadní průběh řízení a zajištění žalobce. Usoudila, že v případě žalobce nelze účinně uplatnit mírnější opatření za účelem vycestování dle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců; dopady rozhodnutí zohlednila žalovaná i z pohledu kritérií § 174a téhož zákona. Vyzdvihla i odmítnutí pomoci s dobrovolným návratem. Poukázala na nutnost zajištění vhodného spojení s domovským státem. Žalovaná zdůraznila, že existuje důvodný

předpoklad, že v prodloužené době již bude naplněn účel zajištění. Žalovaná neopomněla zohlednit maximální zákonnou dobu zajištění.

12. Ze správního spisu je dále zjevné, že po vydání napadeného rozhodnutí ŘSCP zabezpečilo letenku pro žalobce na den 13. 11. 2024 v 10:10 hodin na trase Praha-Istanbul-Baku (viz sdělení ŘSCP ze dne 5. 11. 2024) a eskortu žalobce na hraniční přechod Praha – Ruzyně ze ZZC Vyšní Lhoty. Výjezdní příkaz nebude vydán. Správního vyhoštění proběhlo s tříčlennou policejní eskortou. Dne 11. 11. 2024 byl vydán příkaz k propuštění žalobce ze ZZC a předání Ministerstvu vnitra na den 13. 11. 2024. Z příkazu je patrné, že žalobce byl předán a zajištění bylo ukončeno. Z protokolu o předání cizince plyne, že žalobce byl dne 13. 11. 2024 z území České republiky předán na určeném místě (v Praze – Ruzyni).

III. Žaloba

13. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí porušilo jeho práva. Napadá je žalobou doručenou soudu dne 13. 11. 2024 v celém rozsahu.
14. Má za to, že žalovaný nedostatečně zohlednil jeho individuální situaci, zejména skutečnost, že trpí rakovinou. Kvůli zdravotnímu stavu nemůže žalobce setrvat důstojně v detenčním zařízení. Zdravotní stav dokládá lékařskými zprávami. Žalobce se domnívá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nerefletoval jeho zdravotní stav a skutečnost, že je zranitelnou osobou. Kvůli zajištění, které vnímá jako trest, odmítl přijímat stravu, pomýšlí na sebevraždu.
15. Žalovaný rovněž nedostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k uložení alternativ k zajištění. Zdůrazňuje, že by bydlel se svou přítelkyní, což dokládá potvrzením o zajištění ubytování.
16. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované

17. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 11. 2024 shrnula dosavadní průběh správního řízení. Popsala okolnosti příjezdu a pobytu žalobce na území České republiky a jeho trestně-právní minulost. Detailně rozebrala úkony směřující k realizaci jeho správního vyhoštění.
18. Ke zdravotnímu stavu žalobce žalovaná zdůraznila, že žalobce při podání vysvětlení neuvedl, že navštěvoval lékaře, sdělil pouze, že užívá léky na zmínění bolesti, neboť má problémy se zády. Po celou dobu pobytu na území České republiky pracoval v provozovnách kebabu a následně vycestoval na Slovensko, byl schopen transferu zpět do České republiky. Po zajištění žalobce žalovanou neinformoval o zhoršeném zdravotním stavu. Žalovaná neměla indicie o tom, že by žalobce trpěl jakýmkoli zdravotními problémy. Žalobce byl schopen dne 13. 11. 2024 vycestovat do domovského státu. Součástí protokolu o předání byla i lékařská zpráva.
19. Žalovaná rovněž zohlednila možnost uložení alternativ k zajištění. Má-li žalobce na území České republiky partnerku, měl podniknout příslušné kroky k legalizaci svého pobytu.

20. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona s. ř. s. a § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání za nezbytné.
22. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
23. Podstatou věci je otázka zákonnosti prodloužení zajištění žalobce za účelem realizace jeho správního vyhoštění. Stěžejní námitkou žalobce je absence zohlednění otázky zranitelnosti jeho osoby žalovanou v napadeném rozhodnutí, jakož i posouzení možnosti aplikace alternativ k zajištění.
24. Zákon o pobytu cizinců postavení zranitelných osob neupravuje. Zajištění za účelem správního vyhoštění ale spadá do rozsahu návratové směrnice. Podle čl. 16 odst. 3 návratové směrnice je při zajištění třeba věnovat zvláštní pozornost postavení zranitelných osob. Čl. 16 návratové směrnice má přímý účinek, jak se ostatně vyslovil Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozhodnutí ze dne 28. 4. 2011, *El Dridi*, C-61/11 PPU, jakož i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50. Zranitelné osoby přitom vymezuje čl. 3 odst. 9 návratové směrnice jako nezletilé osoby, nezletilé osoby bez doprovodu, zdravotně postižené osoby, starší lidé, těhotné ženy, rodiče samoživitelé s nezletilými dětmi a osoby, které byly mučeny, znásilněny nebo vystaveny jiné závažné formě psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
25. Dle ustálené rozhodovací praxe (nejen) Nejvyššího správního soudu platí, že stát, resp. jeho správní orgány, musí, aby dostal svým povinnostem vyplývajícím z čl. 3 Úmluvy, při rozhodování o zajištění věnovat pozornost tomu, zda nejednají se zranitelnou osobou. Při rozhodování o zajištění proto musí správní orgán vždy posoudit, zda nejedná se zranitelnou osobou. K tomu by měl dojít na základě informací, které má v době rozhodování k dispozici. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 Azs 218/2021-71, *pokud se správní orgán během řízení dozví, že jedná s osobou, která trpí vážnou nemocí, měl by danou informaci vnímat jako „výstražnou červenou kontrolku“ s nápisem: potenciálně zranitelná osoba*.
26. Zranitelnost osoby sama o sobě nevylučuje možnost jejího zajištění za účelem správního vyhoštění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2022, č. j. 2 Azs 235/2021-54, odst. 20). Představuje ale významnou skutečnost, která má vliv na posouzení, zda existuje vhodnější alternativa k zajištění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-6, odst. 28). V případech, kdy z dostupných informací vyplývá, že by se mohlo jednat o zranitelnou osobu, se správní orgán musí v rozhodnutí vypořádat s tím, zda se o zranitelnou osobu skutečně jedná či nikoli.
27. Je pravdou, že v souzené věci žalovaná v době zajištění žalobce nedisponovala informacemi o zdravotním stavu žalobce (žalobce na své zdravotní onemocnění správní orgány od počátku řízení nikterak neupozorňoval, nezmnínil se o něm při výslechu dne 20.

8. 2024, k výslovnému dotazu policejního orgánu sdělil, že se cítí zdravý a schopen podat vysvětlení, připustil pouze problémy se zády, uvedl, že nenavštěvuje žádného lékaře, při umístění do policejní neuvedl, že by trpěl závažnou chorobou a policejní orgán neshledal důvodné podezření, že by žalobce trpěl závažnou chorobou, nevyužil práva na ošetření či vyšetření ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o PČR, byl schopen transferu ze Slovenska).
28. Žalovaná ovšem minimálně od doby, kdy byla seznámena s žalobou žalobce proti rozhodnutí o zajištění ze dne 20. 8. 2024, o které rozhodoval Krajský soud v Ostravě v řízení vedeném pod sp. zn. 18 A 4/2024, již věděla o tom, že žalobce má nezhoubný nádor v gluteální (*býždřové – poznámka soudu*) oblasti. Uvedené dokládal lékařskými zprávami připojenými k tehdejší žalobě.
29. Krajský soud v Ostravě žalovanou i v rozsudku ze dne 16. 9. 2024, č. j. 18 A 4/2024-26, bodě 78, upozornil na to, že s ohledem na závazky, jež České republice vyplývají z Úmluvy, má žalovaná sama soustavně a pečlivě zkoumat další trvání podmínek pro zajištění žalobce, což jí ukládá i § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
30. Dle názoru soudu měla žalovaná s těmito informacemi pracovat a náležitě vyhodnotit, zda žalobce není zranitelnou osobou. Navíc, podle doporučení Komise (EU) 2017/2338 ze dne 16. 11. 2017 o zavedení společné „příručky k navracení osob“, kterou mají příslušné orgány členských států používat při plnění úkolů souvisejících s navracením osob, platí, že *„nutnost věnovat v rámci navracení zvláštní pozornost situaci zranitelných osob a jejich konkrétním potřebám není omezena na kategorie zranitelných osob výslovně vyjmenované v čl. 3 bodě 9“*.
31. Žalovaná přitom byla povinna se otázkou zranitelnosti zajišťované osoby zabývat z úřední povinnosti, a to zejména tehdy, pokud měla k dispozici relevantní informace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019–60, odst. 25). Krajský soud opakuje, že žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí již prokazatelně věděla o skutečnostech, které ji měly vést k úvahám o tom, zda je žalobce zranitelnou osobou.
32. Napadené rozhodnutí i přesto jakékoli úvahy o zranitelnosti žalobce a možných důsledcích takového postavení zcela postrádá.
33. Na uvedeném závěru pak již nemůže ničeho změnit ani podané vyjádření žalované v žalobě, v němž poukazuje na lékařskou zprávu přiloženou k protokolu o předání žalobce do domovského státu [která ostatně ve správním spise absentuje (!)].
34. Krajský soud nepřehlédl, že z žalobních tvrzení vyplývá, že žalobci lékařská péče v zajištění byla poskytnuta. Žalované neklade k tíži, že by snad fakticky pochybila v konkrétním postupu zajištění zdravotní péče žalobci. Již výše totiž konstatoval, že postavení zranitelné osoby její zajištění nevylučuje. Ani ze zákona o pobytu cizinců, ani z návratové směrnice nevyplývá, že by špatný zdravotní stav sám o sobě měl být překážkou zajištění cizince. I Evropský soud pro lidská práva obecně zastává stanovisko, že detence jako taková neznamená porušení čl. 3 Úmluvy (viz například rozsudek ze dne 6. března 2001 ve věci *Dougoz proti Řecku*, stížnost č. 40907/98 či rozsudek ze dne 28. ledna 1994 ve

věci *Hurtado proti Švýcarsku* a ze dne 18. prosince 2007 ve věci *Dybeku proti Albánii*, stížnost č. 41153/06).

35. Krajský soud ovšem nemůže aprobovat to, že se žalovaná otázkou zdravotního stavu žalobce a jeho možnou zranitelností v napadeném rozhodnutí nikterak nezabývala. Úvahy v tomto smyslu v napadeném rozhodnutí absentují. Žalovaná uvedenou skutečnost zkrátka a dobře zcela „vymlčela“, a to i za situace, kdy nepochybně o onemocnění žalobce věděla. Takový přístup žalované způsobuje vadu napadeného rozhodnutí a jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
36. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
37. Zbývá dodat, že vzhledem k výše uvedenému krajský soud nevypořádal všechny námitky žalobce vznesené v žalobě. Pakliže totiž soud rozhodnutí shledá nepřezkoumatelným, zpravidla se nemůže věnovat námitkám, které zpochybňují skutková zjištění nebo právní posouzení věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

38. Ve světle výše uvedeného krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti důvodů rozhodnutí. Současně nevyslovil, že se žalované věc vrací k dalšímu řízení vycházející z právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“
39. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení úspěšné žalobkyni žádné prokazatelné náklady nevznikly (ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. listopadu 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně